

кр М51

ПОКУШЕНИЯТА

НА

КАТОЛИЧЕСКАТА ПРОПАГАНДА

въ гр. Ст.-Загора

БОРБА

за

СМЪРТЬ ИЛИ ЖИВОТЪ НА БЪЛГАРИЯ

СТАРА-ЗАГОРА

Печатница „Свѣтлина“ № 785

1899

ПОКУШЕНИЯТА

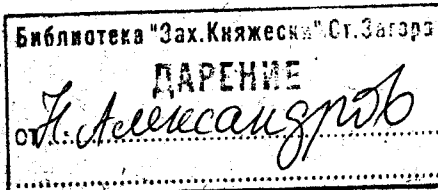
НА

КАТОЛИЧЕСКАТА ПРОПАГАНДА

въ гр. Ст.-Загора

БОРБА

за

СМЪРТЪ ИЛИ ЖИВОТЪ НА БЪЛГАРИЯ

УНБ "Захарий Княжески"

KN1999/05413

ОБРАЗОВАТЕЛНА БИБЛИОТЕКА
СТАРА ЗАГОРА

СТАРА-ЗАГОРА

Печатница „Свѣтлина“ № 785

1899

ПРЪПИСКА

№ 4066

24 Ноемврий 1899 г.

Пръписъ

София
СВ. СИНОДЪ

Прѣди нѣколко дни сж дошли въ града ни Католическитѣ попове: Тома, Симеонъ, и Лудовикъ, членове отъ Одринската Католическа пропаганда и се готвѣли идуций петъкъ да служатъ въ параклиса който ще отворятъ въ кжщата на Пловдивската жителка Захарина Х. Антоъ Митова, наета подъ наемъ ужъ за пришелцитѣ Католици: Душекъ, каплемейсторъ, при 12 полкъ, Райманъ, майка и дъщеря, учителки въ забавачницата отворена отъ кметството, Серпу, жена на прѣдприемача по желѣзнопжтната линия, Тереза Бертнаръ жена на Държавния Инженеръ Ничевъ съ явната цѣль за пронагандиране противъ интереситѣ на Господствующата религия.

Прѣдъ факта, че въ Ст.-Загора нѣма нито едно Католическо семейство, нито единъ католикъ мѣстевъ жителъ, отваряието на Католически параклисъ по инициативата на каплейместора Душекъ, чиновникъ на Православна Държава, е единъ произволъ който нарушава сжщественитѣ права на Господствующата църква, гарантирана отъ конституцията; затова въ името на тия права и интереси молимъ Ви колкото е възможно по-скоро да бждатъ ограничени реченитѣ пропагандисти въ тѣхния замислъ, за да се недопуца нуждата съ произволъ да се ограничи тѣхния произволъ. За извършеното, молимъ явете.

Митрополитъ: **Меводий**

№ 4067

24 Ноемврий 1899 г.

Пръписъ

София

Господину Министру на Исповѣданията.

Прѣди нѣколко дни сж дошли въ града ни Католическитѣ попове: Тома, Симеонъ, и Лудовикъ, членове отъ Одринската Католическа пропаганда и се готвѣли идуций петъкъ да служатъ въ параклиса който ще отворятъ въ кжщата на Пловдивската жителка Захарина Х. Антоъ Митова, наета подъ наемъ ужъ за пришелницитѣ католици: Душекъ, каплейместоръ при 12-ий полкъ; Райхманъ, майка и дъщеря учителки въ забавачницата, отворена отъ кметството, Серпу жена на прѣдприемача по желѣзнопжтната линия, Тереза Бертнаръ, жена на Държавния Инженеръ Ничевъ съ явната цѣль за пронагандиране противъ интереситѣ на Господствующата религия.

Прѣдъ факта, че въ Ст.-Загора нѣма нито едно католическо семейство, нито единъ католикъ мѣстевъ жителъ, отваряието на католически параклисъ во инициативата на каплемейстора Душекъ, чиновникъ на Православна Държава е единъ произволъ, който нарушава сжщественитѣ права на Господствующата църква, гарантирани отъ конституцията; затова въ името на тия права и интереси молимъ Ви, колкото е възможно по-скоро да бждатъ ограничени реченитѣ пропагандисти въ тѣхния замислъ, за да се недопуца нуждата съ произволъ да се ограничи тоя тѣхевъ произволъ. За извършеното молимъ, явете.

Митрополитъ: **Меводий**

№ 4077

25 Ноемврий 1899 г.

Пръписъ

София

Къмъ № 4067

Господину Министру Външнитѣ Работи. копие До Св. Синодъ.

На основание чл. 40 отъ конституцията, споредъ който не се възбранявало и не се възбранява въпросповѣданието имъ, вѣнчаванне, кръщаванне и пр. въ отваряието на параклисъ, като условие което нарушава сжщественитѣ закони, а именно параграфъ 14 отъ чл. 100 на Евхархийский декретъ, гдѣто е казано че Духовната власть взема мѣрки за осуетяване дѣйствиата на явноставнитѣ пропаганди противъ православната църква, а въ случай на

нужда изисква отъ гражданската властъ прекратяването на злото, комбиниранъ той параграфъ съ параграфъ 2-й отъ 115 чл. на сжщия уставаъ, гдѣто е казано, че архиерея, прѣдставителъ за областта на Св. Синодъ, е длъженъ да пази и брани вѣрата на паството си, отъ втѣргването, както е случая, въ паството на похитители, молимъ да се распорѣдите щото мѣстната властъ, до която сме се отнесли, да ограничи още днесъ въпроснитѣ священници въ замисльта имъ. За отлагане не се допуска; утрѣ ще служатъ. Послѣ нѣка си заявятъ, по надлъженъ редъ своиѣ претенции.

Митрополитъ: (под.) **Месодий**

СТ.-ЗАГОРСКА

МИТРОПОЛИЯ

№ 4128

27 Ноемрий 1899 г.

Стара-Загора

КЪМЪ № 4077

До Господина Министра на Външнитѣ
Работи и Исповѣданията

Въ Ст. София.

Господине Министре,

Прѣди да говоримъ за лоцитѣ слѣдствия въ ущърбъ висшитѣ интереси на отечеството отъ отварянието въ града ни Католически Параклисъ, т. е. отъ завиванието на пропагандическо гнѣздо въ цѣнтра на единъ останалъ чистъ Български окръгъ, нужно е, мислимъ, да видимъ, прѣди всичко, иматъ ли право да отварятъ параклисъ и да ли не е длъжна гражданската властъ, по исканieto на духовната, да ги ограничи въ тоя замисль?

Спорѣдъ чл. 40 отъ конституцията, наистина християнитѣ отъ не православно исповѣдание и друговѣрцитѣ „се ползуватъ съ свобода на вѣроисповѣданието си“, нъ сжщия тоя членъ, ограничава това ползувание да не бъде направено противъ интереситѣ на страната, като опредѣлява щото „испълнението на тѣхнитѣ обряди да не нарушава сжществуящитѣ закони“. Отварянието на параклиса нарушава ли нѣкой отъ сжществуящитѣ закони въ страната? Да. За кого се отваря тоя параклисъ? За единъ Душекъ, чиновникъ на Българска служба, капелмайсторъ при 12 полкъ, който утрѣ — другий — день ще бжде премѣстенъ, като чиновникъ, въ други, полкъ; за двѣ учителки при православна забавачница, майка и дъщерка Райхманъ, поддържани съ пособието на мѣстното кметство, които утрѣ — други день ще си заминатъ отъ тукъ, щомъ като кметството имъ прекрати пособието и православнитѣ Родители си оттеглятъ дѣтцата си, тѣй като тия госпожи се явиха, че били пропагандистки; за една Тереза Бергнаръ, жената на Държавния Индженеръ г-нъ Ничевъ, който като чиновникъ утрѣ — другий день ще бжде примѣстенъ било по свършванието на линията, било по други причини, остава една госпожа Сирпу, нъ и тя като жена на единъ чужденецъ, предприемачъ по линията, който слѣдъ като завърши прѣдприятията си, ще си замине заедно съ жена си. И така тѣ утрѣ — другий день по самата сжщностъ на положението имъ, ще си заминатъ и нѣма да остане нито единъ отъ петѣ лица за които се отваря параклиса. Мигаръ за тѣхъ се отваря параклиса, мигаръ за петъ лица, които утрѣ, като пѣтници, ще си заминатъ, ще се плаща хиляда, може би и повѣче лева за наемъ на къщата, които утрѣ — другий день може би и да я купятъ, мигаръ за тѣхъ ще се поддържатъ нѣколко попа съ прислугата имъ? Като получатъ правото да си иматъ параклисъ, съ това наедно си получатъ и правото да иматъ и училища — мъжки и женски. Поради таксата тази година само отъ мъжкото V класно училище бидоха отстранени около 300 ученика и толко може би отъ женската гимназия. Всичкитѣ тия, наедно съ други още, ще напжлнатъ Католическитѣ училища и като неще може да ги помѣщава параклиса, за нуждата си ще си въздигнатъ храмъ и ще нахлуютъ цѣль сонмъ патери. Духовния фондъ, отъ който се поддържатъ канцеларитѣ и свѣтитѣ на духовнитѣ Власти и пенсионираниитѣ священници ще бжде унищоженъ. Подъ влиянието на безбожницитѣ и социалисти — учители, Българский народъ, разклатенъ въ религиознитѣ си чувства, се обърналъ въ материалистически. Когато, за да се вѣнчае нѣкой въ православната църква, трѣбва да даде за вула 13 лева, за марки 2¹/₂ лева, за священника 12 лева, за църквата 10 лева, всичко 37¹/₂ лева, не ще ли да юрудисатъ да се вѣнчаватъ въ католическата църква, когато не само нѣма да заплататъ нищо, нъ може би да зематъ и нѣкакъвъ подаръкъ? Ограничението на родственитѣ стѣпени ще бжде унищожено, което има велико значение, не само въ нравствено, нъ и въ физиологическо отношение. Ако сега отиватъ да се вѣн-

чаватъ ония, които иматъ забранено сродство чакъ въ Одринъ, Пловдивъ, даже нѣкои и въ Букурещъ, както имаме случай, то какво ще стане, ако тука въ центра имъ се даде тази възможностъ, само отъ себе си се разбира. Сжщото ще стане и съ четвороженцигѣ. Почвата е подготвена за богата жътва на католическото Духовенство. Около 400 случая има на незаконносьжителствущи. Нѣ поѣже Българитѣ, каквито и да сж, не минаватъ лѣсно по формаленъ начинъ подъ вѣдѣнието на католическото Духовенство, то послѣдното прибѣгва до маниера да се прѣдставлява въ облика на православно.

Разнитѣ Лудовиковци и Августиновци, каквито сж и дошлитѣ тукъ, пускатъ си бради и мустаци, надѣватъ си расото и килиявката на православно священникъ за да ловатъ въ примките си простодушнитѣ православни! За кого сж дошли сега тѣ и за кого отварятъ параклисъ? Не е ли фактъ, че не отварятъ тоя параклисъ за въпроснитѣ петъ лица, които не сж униати, а сж чисто католици? Защо тогава тия патери сж дошли въ облека на православно священници? Не е ли фактъ, че тѣхната цѣль е чиста пропагандистическа, че тѣ иматъ прѣдъ видъ православитѣ? кой възбранивалъ и възбращава на рѣченитѣ петъ лица — католици да се ползуватъ съ свобода на вѣроисповѣданието си, — да се кърцаватъ, вѣнчаватъ и погребаватъ отъ католически священници, които минаватъ отъ тукъ, когато имъ стане нужда, както ставадо до сега? Защо е тоя параклисъ? Не е ли явно, че е съ чисто пропагандистическа цѣль, т. е. да обърцатъ посрѣдствомъ унията въ католичество — Българския православенъ народъ, да употребатъ срѣдствата, чрѣзъ които да направатъ невъзможно функциониранieto на Екзархийскій уставъ, както се каза по горѣ, тѣй като ще унищожатъ источника — вуйлитѣ за поддържанието на сѣдебнитѣ и административни церковни власти, ще направятъ невъзможно поддържанието на Българското духовенство, тѣй като единственната такса отъ трѣбитѣ, която имъ дава единъ приходъ, е отъ вѣнчавката, която ще имъ отнематъ католическитѣ попове; ще разрушатъ распорѣбитѣ за сродствата, за четверобрачнитѣ; ще направятъ невъзможно разглѣжданието на брачнитѣ и бракоразводнитѣ дѣла, тѣй като или поради вѣнчаванието отъ тѣхното духовенство или по недоволство отъ рѣшенията на Епархийскитѣ духовни съвѣти, ще преминуватъ въ тѣхния лагеръ; Церковнитѣ запрѣщения, които служатъ като единствено средство за ограничение и празумление на отстъпающитѣ отъ церковнитѣ законоположения, ще станатъ не само за излишни, нѣ и ще послужатъ за причина щото подложенитѣ на тия запрѣщения, ще преминуватъ въ тѣхния лагеръ и пр. пр. Ето защо законодательтъ, като предвижда и за християнитѣ отъ неправославно исповѣдание свобода за ползуване отъ вѣроисповѣданието имъ, ограничава тази свобода до мѣрката щото „испълнението на тѣхнитѣ обряди да не нарушава съществующитѣ закони“ (чл. 40 отъ конституцията). Тоя съществующъ законъ е Екзархийскій Уставъ, който се нарушава и въ основата си, и въ частноститѣ си, както се каза по-горѣ, отъ отварянието на въпросния параклисъ.

За това, именно за реализиранieto на това ограничение законодательтъ е далъ правото на Св. Синодъ, Върховната Духовна Власть, а въ неговото лице и на Епархийскитѣ Архиепископи, който той представлява, да „взема мѣрки за осуетяване дѣйствиетата на инославнитѣ пропаганди противъ православно църква, въ случай на нужда изискува отъ гражданската Власть прекратението на злото. (Екзархийскій Уставъ чл. 100 параграфъ 14) Явно е, че законодательтъ признава, че инославнитѣ пропаганди сж едно „зло“, т. е. злото, което описахме по-горѣ и което ще опишемъ по-долѣ. За прекратяване и осуетяване на това „зло“ ненапразно законодательтъ задължава гражданскитѣ власти да дадатъ своето съдѣйствие. За сжщитѣ причини законодателя задължава Епархийскитѣ Архиепископи: „да пазятъ и бранятъ вѣрата на паството си“ (Екзарх. Уставъ чл. 115 § 2) Той нарича християнитѣ православно „паство“. Кой е врага на „паството“? — „Вълцитѣ“: „Какво искатъ да направятъ вълцитѣ“? — да си направятъ кошара въ срѣдата на мандрата на това паство. Туй мое, по призванието ми послание и по закона задължение изпълнявамъ, като настоярамъ, ослоненъ на тѣзи права и задължения, да не се допустне създаванието на такава една кошара — свѣрткалище на пропагандиститѣ, облѣчени въ овча кожа, въ срѣдата на паството ни. Защо законодательтъ задължава гражданската Власть да дава своето съдѣйствие за прекратяванието на такъво зло? Мигаръ запазванието вѣрата на православно. Български народъ съставлява ли нѣкакъвъ Държавенъ интересъ, та законодательтъ е предвидѣлъ средства и задължения за запазванието на тая вѣра? Върху зданието на народното събрание има поставено таблица съ Емблемата „сѣединението прави силата“. Кой прави, кой създава „сѣединението“, тоя факторъ на силата? Не е ли вѣрата? Психологически фактъ е, че както личноститѣ, така и народитѣ се свързватъ помежду си не чрѣзъ *свърската* на происхождения, на родството по крѣвь и языкъ, а по духу, чрѣзъ *свърската*

на едномислието, на едномудрието; се съединяват и правят едно цѣло по еднаквостта въ убѣжденията си. Тази истина не се ли потвърждава отъ фактитѣ въ тая областъ, отъ примѣритѣ, отъ явленията които ни е дала и ни дава самата дѣйствителностъ? Има Българи Помаци, Българи Католици, Българи Протестанти и Българи безбожници. Тѣ найстина по кръвь и по языкъ сж Българи, нѣ по духъ, по чувства, по стремления тѣ нищо общо нѣматъ съ Българитѣ — Православни, не сж, слѣдователно, Истински Българи, не сж въ собствената смисль на думата Българи, а сж Помаци, Католици, Протестанти и Безбожници. Не е ли истина, че *Помактъ* Българинъ е предаденъ и привързанъ на Турчина Муслиманинъ? Турчина е неговъ братъ. Не симпатизира ли той на Арапина, на Арнаутина мохамедани? Не счита ли за свой Черкезина, Персиеца, и Индиеца — своитѣ едновѣрци? Българинътъ Православенъ не е ли за него невѣрникъ, проклѣтъ, врагъ и душманинъ? *Католика* Българинъ не счита ли, че той принадлежалъ на всичкитѣ нации, които исповѣдватъ католическата вѣра, нѣ не на Българската Православна? Не се ли мисли той че е Латининъ — Французинъ, Италиянецъ, Испанецъ, нѣ не и Българинъ, Кара-Кауръ? Неговитѣ симпатии, неговитѣ интимни сношения не сж ли съ хората отъ нациитѣ на католишкото вѣроисповѣдание? Ако отиде нѣкой въ обществото, въ семействата на Павликянитѣ или на униатитѣ Българи, не ще ли намѣри мѣжду тѣхъ и Французи и Италиянци и Испанци и Поляци, нѣ не и Българи Православни? По селата мѣжду Павликянитѣ и Православнитѣ Българи, сѣжителни, имали нѣщо общо по празникитѣ имъ, въ тържествата имъ, по свадѣнитѣ имъ и въ хората имъ? *Протестантинъ* Българинъ по чувство и симпатии е повече Англичанинъ, повече Американецъ, отъ колко Българинъ; той счита, като че нѣгово отечество е Англия, Америка и пр.; неговитѣ симпатии сж за успѣха на Протестанскитѣ православни нации, въ ущърбъ интереситѣ на Православнитѣ *Славенски* нации. Защото Русия е Православна, тѣ сж най-отважни нейни врагове. *За безбожника*, за материалиста нече и прикаска, че той нѣма нищо общо съ Българина, не само съ вѣрата му, нѣ нито съ народността му, защото той, на основание на учението си, неприпознава не само никакво национално различие, нито нѣкъ лично, т. е. не признава различие мѣжду индивидумитѣ, человекитѣ, нѣ нито мѣжду тѣзи послѣднитѣ и животнитѣ. Нашитѣ, Българскитѣ безбожници, сж отявлени врагове на Русия, нѣ тѣ най-любезно дружатъ съ Русскитѣ нехилисти, като тѣхни съмишленници. Вѣрата, прочее, едномислието е свѣрската която прави „сѣдинението“, която свѣрзва членовѣтѣ на единъ народъ и ги егруппира въ единъ организмъ, като единъ человекъ. Еднаквостта на вѣрата създава *единството* въ дѣятелността на членовѣтѣ на едно общество, на единъ народъ, защото вѣрата е резултатъ на виспитѣ комбинации на разума, — на мислитѣ, на идѣитѣ; за това всички, които иматъ една вѣра, иматъ или се подчиняватъ на единъ разумъ, на едни мисли, слѣдователно се ръководатъ отъ една воля, иматъ едно сърце, еднакво чувство, тѣй като волята въ своето опредѣление и сърцето въ своитѣ расположения се освящаватъ, се възбуждатъ и ръководятъ отъ разума, отъ мислитѣ. На това основание се явява факта, че вѣрата е цѣнтръ, който съединява въ себе си и мислитѣ, и идеалитѣ, чувствата, и желанията и стремленията на членовѣтѣ на единъ народъ. Когато единството въ вѣрата, като единство въ мислитѣ, въ виспитѣ идеи, слѣдователно и въ чувствата и въ надѣждитѣ, създава членовѣтѣ на единъ народъ въ единъ организмъ, който се ръководи отъ една воля и се въодушевява отъ еднакви чувства и стремления, то както разновѣрието създава расцѣплението, раздоритѣ и антагонизма — элементитѣ за парализиранieto на „сѣдинението“, което прави силата, тѣй и ослабението на религиозното чувство на единъ народъ е ослабление на тази свѣзка, която прави сѣдинението. Не е ли исторически фактъ, че Ерестъта на „*Богомилството*“ разруши организма на Българския народъ, обърна го въ разлагающъ се трупъ, по мизматата на който долѣтѣха орлитѣ, — турцитѣ и го плякосаха въ своя дивъ аметитѣ, спорѣдъ рѣченото „идѣже трупъ, тамъ и орли“? Не е ли истина, че отпаданieto на религиозното чувство въ дневно врѣме, изработено отъ нашитѣ безбожници — учители и чиновници, е причината за ненавистъта, борбитѣ, убийствата, подпалванията и гоненията между братия, еднородци, едновѣрци? Отъ тукъ съхранението въ чистотата и на нашата православна вѣра е единъ дългъ, който се налага не само на Архирея, на Свѣщенника, нѣ на всѣкого, който мисли, че милѣе за петинскитѣ интереси на своето отечество, защото нашата Православна вѣра, прѣдставлява, за нашия народъ, единственния факторъ, който съхранява, развива и ръководи сѣдѣнитѣ и интереситѣ на нашата нация, интереси и църковни и политически и национални и общественни. Не е ли фактъ, че нашия народъ въ нея, въ тая вѣра, е намиралъ и намира, силата на своето сѣдинение, слѣдователно элементъ на своето национално съществуване, на своя напредѣкъ и на своето могѣщество? Не е ли сжщата тая вѣра, която изнесе на

своите мощни дъбци нашата нация отъ погибелта на петъ-вѣковното робство и я съхрани цѣла и неовръждена? Православието, а не Католизма; Православието, а не Протестантизма; Православието, а не ислямътъ; Православието, а не безбожието и Социализма освободи нашето поробено отечество и извади отъ тинята на калъта Българския народъ! Това Православие дарува на Българския народъ новъ житотъ, животъ първо църковенъ, послѣ политически, самостоятеленъ. България не бѣше ли умрѣла? Не лѣжа ли тя петъ вѣка въ гроба? Камение върху нейния гробъ не хвъргаха ли и помаци, и католици, и протестанти, безъ различие на нация, за да не може никога да възкрѣсне сирота България? Надѣжда за нейното пакибитие нѣмаше, освѣнъ на Православието. Кой дойде съ жертва на парата (милиарди), па кръвта и живота да въздигне България, да ѝ даде животъ, да ѝ постави на собственитѣ ѝ нозѣ, за да живѣе животъ честитъ и славенъ? Помацитѣ ли, Католицитѣ ли, Протестантитѣ ли или безбожницитѣ — социалисти? Не ли Православието, не ли церовата Православна вѣра? България възкрѣсна, нѣ живота си дължи на Православието; България зажиля новъ животъ, нѣ за тоя новъ животъ тя е длъжна да благодари на Православието. За туй ли се освободи България отъ Православието, за да се даде възможность, чрѣзъ тази свобода, на всичкитѣ пропаганди отъ сѣѣта да нахлуятъ въ отечеството ни и да распокъсатъ тази България, която Православието освободи съ такива грамадни жъртви, каквито Историата непомни?

Бива ли сега, за хатъръ на двама — трима Католика, чиновници поддържани отъ потѣта на Православния Българинъ, да се допустне за да се загнѣзди тукъ тая пропаганда, цѣлитѣ на която ни сж извѣстни и резултатитѣ отъ нейната дѣятелность сж повече отъ очевидни, както ги изложихъ по-горѣ? Ако за двама — трима пришълци Католика, храненици на Българската Държавна хазна, тая пропаганда придобие правото да отваря тукъ църква; то утрѣ за единъ — двама Католика, пакъ може би поддържани отъ насъ, ще придобие правото да отваря параклиси, слѣдователно и църкви и по селата. Ако въ неосвободенитѣ стѣрни на нашето отечество Турското Правительство има интересъ да поддържа пропагандитѣ, съ цѣль да се напакости на нашата нация, то тукъ въ свободна България, нѣма ли интересъ Българското Правительство да не поддържа тия пропаганди които иматъ за девиза да съборатъ Господствующата църква, да распокъсатъ Българския народъ религиозно за да пропадне естествено и политически? Въ Турция религиозното чувство на българина е крѣпко, та не само нѣма нужда отъ опека, нѣ нито загуби отъ обстоятелството, че самото турско Правительство насърдчава тия пропаганди. Тукъ въ свободна България на опаки. Подъ влиянието на криворазбраната свобода, религиозното чувство на Българитѣ че е расклатено не е една тайна за никого. Неговото положение изисква щото Българското Правительство, като национално и патриотическо, не само да не поддържа, чрѣзъ неиспълнението на своята обязаность, мнозинитѣ пропаганди, нѣ и да го има по съ своя, тѣй да се каже, отеческа опека.

Като се вземе прѣдъ видъ, че католическата пропаганда нѣма право да отваря тукъ параклисъ за двама — трима пришълци католика; че тия католика, поради които иска да се загнѣзди тукъ тая пропаганда, ги поддържа нашата крайно осждителна индиферентность и патриотическа и религиозна и национална за да ни ископаятъ гроба; като сж очевидни средствата, както се каза по-горѣ, които тя ще употреби за достижение на цѣльта си и факта, че тия средства, спорѣдъ съврѣменното ни положение, както се изложи, сж въ състояние да парализиратъ функциониранieto на Екзархийския Уставъ и поддържанieto на църковно Административно сѣдебнитѣ ни учреждения и поддържанieto на Духовенството ни; като се вземе въ съображение истината, че религиозното раздробление, което ще достигне тая пропаганда, ако ѝ се удаде възможността, която търси въ нашитѣ средства съ отварянieto на тоя параклисъ, ще разнебити нашия народъ, като му отнеме условията за национално съществувание, слѣдователно и за политическо; като се вземе най сѣгнѣ, прѣдъ видъ и факта, че гражданската власть е длъжна, спорѣдъ законна, да даде своето съдѣйствие или по добръ, да прекрати това зло, то, отъ горѣ на всичко това, има да Ви обада, Господине Министре, че ако се не распорѣдите да се закрие отворения вече параклисъ и да си заминатъ немедленно католическитѣ патери, облечени въ формата на православието духовенство за прельстивание на народа, ще бѣда принуденъ да си подамъ оставката и да се оттъгла. Като Архиерей и като лице което е посвѣтило всичкия си животъ и пожертвовало всичкото си спокойствие въ непреривни борби за запазване истинскитѣ интереси на своя народъ, немога нито да бѣда хладнокрѣвенъ зритель и присѣтствующъ на погребението на Българския народъ въ религиозно, слѣдователно и въ национално и политическо отношение, нито пъкъ, за да се не допустне това, да вода борба съ Българското Правительство, като съ виновникъ за туй погрѣбение съ поддържанieto му на

тия пропаганди. България нѣкога е погинала отъ религиозното ѳи расцепление; България е застрашена днесъ отъ ослаблението на религиозното чувство на народа, произведено отъ разни учители и чиновници безбожници, България ще погине пакъ отъ религиозното раздробление на народа, произведено отъ тия пропаганди съ поддържката на Българското правителство.

Като Ви моля да ми обадите часъ по скоро Вашето рѣшение, което ще бѣде, спорѣдъ моето гореизложено разбиране, за смъртъ или за животъ на България, т. е ще ли да си останатъ тука патеритѣ, и да си отварятъ църкви и училища или ще бѣдѣтъ прогонени, за да си взема мѣрките, спорѣдъ взетото ми рѣшение, оставамъ съ отлично къмъ Васъ уважение.

Ст.-Загорски Митрополитъ (п.) *Меодий*

В ъ р н о

При Старо-Загорската Митрополия

Секретарь: *Друмевъ*

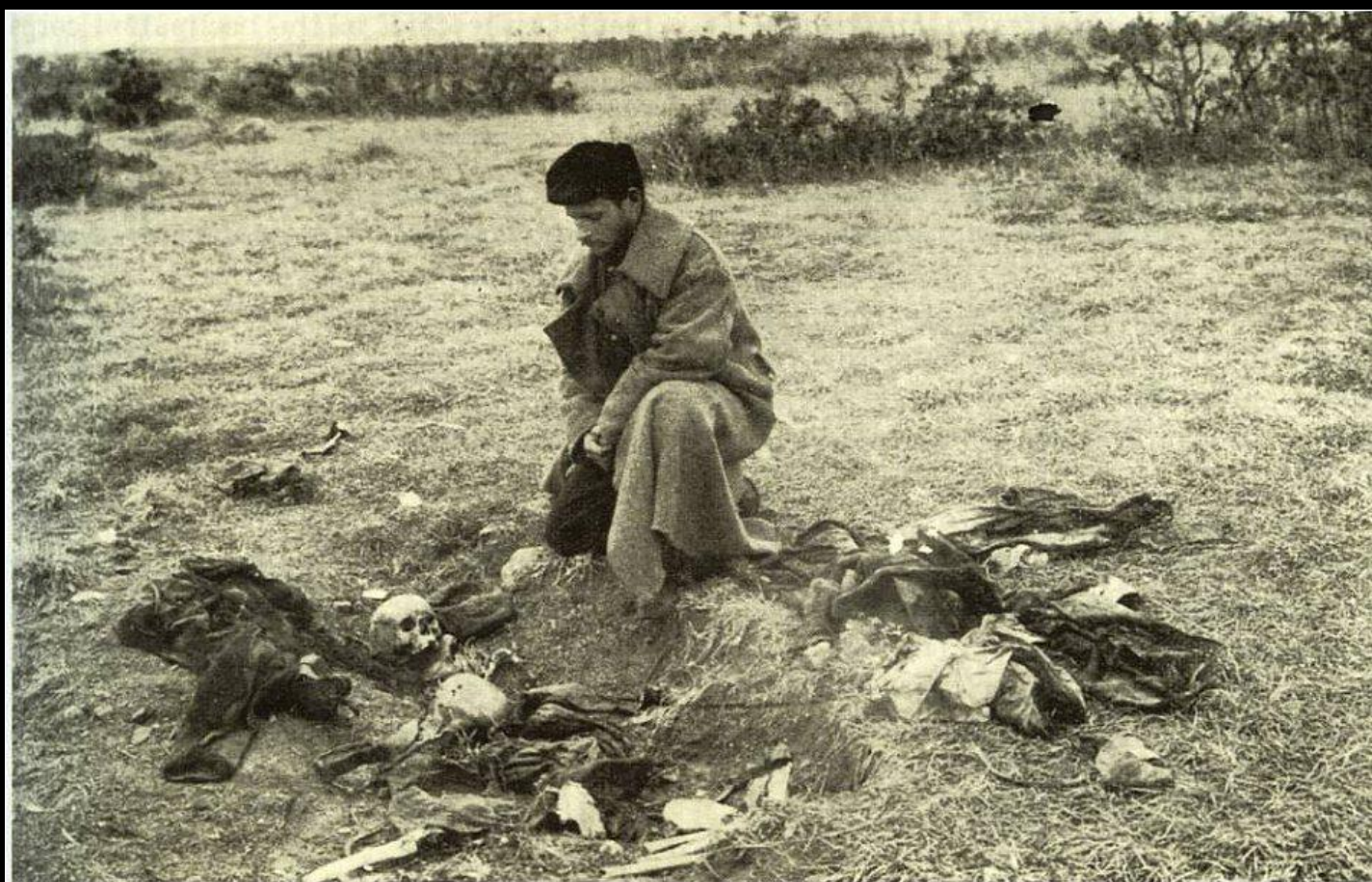
Забелка останалата частъ отъ преписката ще се публикува само въ случай, ако побѣдата остане съ полза на гробокопателитѣ на България за исторически намѣтякъ, че България погина отъ приворазбраната толерантность на сѣврѣменнитѣ.

Още стотици книги на дейци родени
в географска област Македонија
може да намерите на:

www.strumski.com

Библиотека „Струмски“
е създадена в памет на
загиналите за Родината.

Voivode Dimiter Madjarov before the remains of two comrades in arms killed in the battle of Ferres